

Leoš Janáček

VĚC MAKROPULOS / THE MAKROPULOS AFFAIR

Opera o třech dějstvích podle hry Karla Čapka /
An opera in three acts based on a drama by Karel Čapek

Hostující představení / Guest Performance of
Staatsoper Unter den Linden, Berlin

16. a 18. 11. 2024

19 h, Janáčkovovo divadlo /
7 pm, Janáček Theatre

Dirigent / Conductor	Robert Jindra
Režie / Director	Claus Guth
Scéna / Set design	Étienne Pluss
Kostýmy / Costume design	Ursula Kudrna
Světla / Lights	Sebastian Alphons
Choreografie / Choreography	Sommer Ulrickson
Dramaturgie / Dramaturgy	Yvonne Gebauer, Benjamin Wäntig

Obsazení / Cast	
Emilia Marty	Dorothea Röschmann
Albert Gregor	Aleš Briscein
Vítek	Stephan Rügamer
Krista	Natalia Skrycka
Janek Prus	Linard Vrielink
Jaroslav Prus	Adam Plachetka
Dr. Kolenatý	Jan Martiník
Strojník / Stage Technician	Dionysios Avgerinos
Poklízečka / Cleaning Lady	Adriane Queiroz
Hauk-Šendorf	Jan Ježek
Komorná / Maid	Sandra Laagus

Staatsoper Unter den Linden, Berlin

Bez přestávky / Without intermission

Obsah

1. jednání

V kanceláři dr. Kolenatého. Solicitátor Vítek třídí spisy ve věci dědictvého sporu Gregor versus Prus, který se táhne již 100 let a jehož ukončení se v nejbližší době očekává. Albert Gregor netrpělivě čeká na návrat dr. Kolenatého od soudu, aby se dozvěděl, jak se proces vyvíjí. Do kanceláře vpadne Vítkova dcera Krista, mladá zpěvačka místního divadla, a nadšeně vypráví otci o pěvkyni Emilii Marty, která krátce poté vstoupí dovnitř s dr. Kolenatým. Ráda by se o případu Gregor kontra Prus dozvěděla více. Kolenatý podává informace: V soudním sporu se jedná o dědictví po baronu Prusovi, jenž zemřel bezdětný v roce 1827. O jeho statek Loukov vede spor jeho bratranec Emmerich Prus a mladý muž jménem Ferdinand Gregor, který svůj nárok odvozuje z ústního posledního pořízení, podle něhož by měl dědit jistý pan MacGregor. Albert, poslední Gregor, může spor vyhrát pouze v případě, že předloží písemnou závěť. Marty je kupodivu schopna přesně popsat, kde se závěť nachází a co je v ní uvedeno. Totiž že baron Prus odkázal svůj majetek nemanželskému synovi Ferdinandu Gregorovi. Jeho matkou byla údajně zpěvačka jménem Ellian MacGregor. Kolenatý jí nevěří, ale Gregor ho donutí, aby se věcí zabýval. Albert Gregor je Marty fascinován a dohlíží na ni. Ta mu sděluje, co pro ni může udělat. Pátrá po řecké písemnosti, kterou by měl zdědit po starém Prusovi. Kolenatý našel závěť v domě Jaroslava Pruse, odpůrce ve sporu, a vrací se s ní zpět. Nyní je nutno zjistit, jestli byl dotyčný Ferdinand Gregor skutečně synem barona Pruse. Emilie Marty chce, aby Kolenatý získal starý dokument, který má poskytnout důkaz.

2. jednání

Po představení v divadle. Uklízečka a strojník hovoří o Marty, která zde měla velký úspěch. Čeká na ni mnoho obdivovatelů. Jaroslav Prus, Vítek a Albert Gregor. Kromě toho také Prusův syn Janek, jenž se právě dozvěděl, že se s ním chce jeho snoubenka Krista rozejít kvůli umění. Marty reaguje na všechny komplimenty chladně nebo neurvale. Políbí pouze starého blázna Hauk-Šendorfa. Ten myslí, že v ní poznává zpěvačku Eugénii Montezovou, s níž měl před padesáti lety poměr. Zdá se, že Emilia ho poznává. Jaroslav Prus nachází mezi dokumenty milostné dopisy, které jsou všechny podepsány E. M. Domnívá se, že matkou syna, jenž přichází v úvahu jako dědic, nebyla Ellian MacGregor, ale Elina Makropulos – toto jméno našel ve staré křestní knize. V tom případě by však majetek nepatřil Gregorovi, ale byl by opět přisouzen Prusovi. Mimoto se zmiňuje o započteném řeckém dokumentu, který našel, a nechce ho vydat. Emilie Marty by ho mohla přimět, aby jí dokument vydal, jen za cenu jedné společně strávené noci.

Synopsis

3. jednání

V hotelu. Po společně strávené noci předává Jaroslav Prus Emilii zapečetěný dokument. Její chlad ho odpuzuje. Přináší mu dopis s posledními slovy jeho syna: Janek se kvůli nenaplněné lásce k Emilii Marty zastřelil. Ta nedává najevo ani nejmenší pohnutí. Znovu se objevuje Hauk-Šendorf. Chce s ní utéct do Španělska, což mu ona spontánně přislíbí. Odjezdu zabrání příchod dr. Kolenatého, Gregora, Pruse, Vítka a Kristy. Obviňují ji z padělání listin. Její autogram pro Kristu a podpis na údajně staré písemnosti jsou stejné. Mimoto má na svědomí Janka. Při prohledání jejího zavazadla vyjdou najevo další přitěžující materiály, takže Emilia Marty musí nakonec odhalit své tajemství. Jmenuje se Elina Makropulos a narodila se v roce 1585 na Krétě. Její otec byl Hieronymus Makropulos, alchymista z Prahy a osobní lékař císaře Rudolfa II. Musel na ní vyzkoušet elixír, který měl způsobit nesmrtelnost. Poté upadla do kómatu a otec byl uvězněn. Po týdnu se zase probudila a utekla. Od té doby nosila mnoho jmen, mimo jiné i Ellian MacGregor a Eugenia Montez. Baronu Prusovi, jedinému muži, kterého kdy milovala a s nímž měla syna Ferdinanda, proto předala i recepturu svého otce. Nyní účinek elixíru pomíjí. Aby mohla žít dalších 300 let, pátrala po receptuře. Nyní si uvědomila, že se chce oddat smrtelnosti, a předává vzorec elixíru Kristě, která ho převeze a spálí.

Act 1

The office of Dr Kolenatý. The solicitor Vitek is sorting through files in the case of the inheritance dispute Gregor versus Prus which has been dragging on for 100 years and is expected to come to a conclusion imminently. Albert Gregor is waiting impatiently for the return of Dr Kolenatý from the court to find out how the trial is developing. Vitek's daughter Krista, a young singer at the local theatre, bursts into the office and enthusiastically tells her father about the singer Emilia Marty, who enters shortly afterwards with Dr Kolenatý. She would like to know more about the Gregor versus Prus case. Kolenatý provides her with the following information: The lawsuit concerns the inheritance of the estate of Baron Prus who died childless in 1827. His cousin Emmerich Prus and a young man named Ferdinand Gregor, whose claim derives from a final oral deposition according to which a certain Mr MacGregor should inherit, are engaged in a dispute over his Loukov estate. Albert, the last Gregor, can only win the case if he produces a written will. Marty is amazingly able to describe exactly where the will is and what it says. Namely, that Baron Prus has bequeathed his property to his illegitimate son Ferdinand Gregor. His mother was said to have been a singer named Ellian MacGregor. Kolenatý doesn't believe her, but Gregor forces him to look into the matter. Albert Gregor is fascinated by Marty and begins to make advances on her. She tells him what he can do for her. She is looking for a Greek document that he should have inherited from the old Prus. Kolenatý finds the will in the house of Jaroslav Prus, the respondent in the case, and returns with it. It is now necessary to find out if the Ferdinand Gregor in question was really the son of Baron Prus. Emilia Marty wants Kolenatý to retrieve an old document that will provide the evidence.

Act 2

After the performance at the theatre. A cleaner and a stage-hand are talking about Marty, who was a great success there. Many admirers are waiting for her. Jaroslav Prus, Vitek and Albert Gregor, and also Prus's son Janek, who has just learned that his fiancée Krista wants to break up with him because of her art. Marty reacts to all their compliments coldly and abruptly. She only kisses the old fool Hauk-Schendorf. He thinks that he recognises in her the singer Eugenia Montez, with whom he had an affair fifty years ago. Emilia seems to recognise him too. Jaroslav Prus finds love letters that are all signed E.M. among the documents. He believes that the mother of the son who is considered the possible heir was not Ellian MacGregor, but Elina Makropulos – a name he found in an old baptismal book. In that case, however, the property would not belong to Gregor, but would again go to Prus. He also mentions a sealed Greek document that he has found and does not want to release. Emilia Marty could induce him to release the document to her for the price of just one night spent together.

Act 3

At the hotel. After a night spent together, Jaroslav Prus hands Emilia the sealed document. Her coldness repulses him. He is brought a letter with his son's last words: Janek has shot himself because of his unrequited love for Emilia Marty. She doesn't show even the slightest emotion. Hauk-Schendorf reappears. He wants to run away with her to Spain, which she spontaneously promises him. Their departure is prevented by the arrival of Dr Kolenaty, Gregor, Prus, Vitek and Krista. They accuse her of forging the documents. The autograph she gave Krista and the signature on the allegedly old document are the same. What's more, she is also to blame for Janek. A search of her luggage reveals more incriminating material, so Emilia Marty is finally forced to reveal her secret. Her name is Elina Makropulos and she was born in Crete in 1585. Her father was Hieronymus Makropulos, an alchemist from Prague and personal physician to Emperor Rudolph II. He had to test the elixir that was supposed to cause immortality on her. She then fell into a coma and her father was imprisoned. She woke up again a week later and ran away. Since then, she has gone by many names, including Ellian MacGregor and Eugenia Montez. That is also why she gave her father's recipe to Baron Prus, the only man she ever loved and with whom she had a son, Ferdinand. Now the effect of the elixir is wearing off. She searched for the recipe so that she could live for another 300 years. Now she realises that she wants to surrender to mortality and she gives the formula to the elixir to Krista, who takes it and burns it.

— — — — —
*„Ale ve mně se život zastavil, Ježíši Kriste, a nemůže dál!
Je to, Kristinko, stejně marné – zpívat či mlčet. Omrzí být dobrý,
omrzí být špatný. Omrzí země a omrzí nebe. A člověk pozná,
že v něm umřela duše!“*

O prázdninách v létě 1923 si vyjel Leoš Janáček na dovolenou do Vysokých Tater na Štrbské pleso. V té době již dokončil operu o prohnané lišce Bystroušce, a protože nikdy nevydržel dlouho bez práce, zaobíral se myšlenkami na další operu. Do hor s sebou tedy vzal hru F. X. Šaldy *Dítě*, jež mu byla z mnoha stran doporučena a o jejímž zhudebnění vážně uvažoval, ale nakonec se mu zdála příliš strojená. Mimo Šaldova díla si také vzal k prostudování hru Karla Čapka *Věc Makropulos*, kterou zhlédl v prosinci předešlého roku v pražském Národním divadle.

Po návratu z prázdnin byl Janáček rozhodnutý, že námětem pro příští operu bude *Věc Makropulos*. Bylo však třeba získat souhlas Karla Čapka ke zhudebnění. Ten se zpočátku k celé záležitosti stavěl dosti skepticky. V dopise Janáčkově napsal: *„Jak jsem Vám již říkal, mám o hudbě – a zejména o Vaší – příliš vysoké mínění, abych si ji dovedl představit spojenou s konverzační, hodně nepoetickou a příliš povídkovou hrou, jako je moje Věc Makropulos. Bojím se, že vám tane na mysli něco jiného a lepšího, než můj kus – krom oné postavy 300leté – opravdu poskytuje...“* Na první pohled se může zdát, že měl Čapek pravdu – opera odehrávající se v neatraktivním právnickém prostředí, plná dialogů a velmi spletitého děje, kde vysledovat rodinné vazby je téměř úkolem pro odborníka na genealogii, není právě typickým námětem operního díla, a to ani na počátku 20. století. Avšak Janáčka, který se již v *Příhodách lišky Bystroušky* zabýval nekončným koloběhem života, velmi zaujalo dílo kladoucí si otázku, zda nesmrtelnost může přinést lidem štěstí, nebo lidský život naplňuje právě nevyhnutelnost konce. Později vzpomínal: *„Chytilo mne to. Víte, to hrozné, ono citové člověka, který nikdy nebude mít konce. Neštěstí holé. Nic nechce, nic nečeká. Z toho musí něco být. Třetí dějství, na tom si zakládám: ten spád, ten sráž!“*

To jsem cítil, to jsem chtěl. Dělal jsem to asi rok. Chodil jsem s tím, napřemýšlel se – ale pak se psalo! – jako stroj!“

Čapek nakonec se zhudebněním souhlasil: „*Je Vám tudíž volno užití mého kusu k zhudebnění; a poněvadž sám bych se na-prosto nedostal k nějakému přepracování nebo úpravě, dávám Vám právo upravit si můj text, jak budete potřebovat. Rád bych Vám dal k zhudebnění něco lepšího než zrovna tenhle kus, ale táhne-li Vás to k němu, jistě z toho něco velkého uděláte, a já Vám k tomu z celého srdce a co nejvřeleji přeji mnoho štěstí...*“

S Čapkovým souhlasem se Janáček pustil do úprav textu. Některé pasáže bylo nutno zkrátit, největšího zásahu doznalo třetí jednání, kde Janáček zcela vypustil ze závěru debatu Pruse, Gregora, Kolenatého, Vítka a Hauka o možnostech využití elixíru mládí, jehož recept jim Elina předala. Tato scéna Čapkovu hru poněkud odlehčuje – nakonec sám autor označil Věc *Makropulos* jako komedii! V Čapkově závěru, kdy Krista spálí recept nad hořící svíci, Elina neumírá, naopak uzavírá hru cynickým smíchem a výkřikem: „*Hahaha, konec nesmrtelnosti!*“ Janáček, jenž v průběhu kompozice nezasílal soucit s osudem hlavní hrdinky, se rozhodl pro jiné vyznění. Život se stal pro Elinu nesnesitelným, bojí se sice smrti, ale je dlouhým životem unavená a nechce žít dál a dívat se, jak všichni, které kdy milovala, kolem ní umírají. Rozhodne se elixír znovu nepít. Recept tak jako u Čapka přechází Kristě, ve snaze vynahradit ji Jankovu smrt, ale ta jej spálí. Vzápětí Elina umírá smířená se sebou i s Bohem.

Samotná kompozice Janáčkovu trvala téměř přesně na den dva roky, od 11. listopadu 1923 do 12. listopadu 1925. O průběhu práce často informoval v dopisech přítelkyni Kamilu Stösslovou: „*Krasavice 300 let stará – a věčně mladá – ale jen vyhořelý cit! Brr! Chladná jak led! O takové napíše operu!*“... „*Tu brr už dělám. Ale udělám ji teplejší, aby lidé s ní měli soucit. Já se do ní ještě zamíluju.*“ Komponoval s takovým nasazením, že koncem roku 1923 měl již hotovo dvě stě stran partitury. V polovině února Kamile píše: „*A já těchto dnů dokončím mou 300letou krásku, bojím se, že budu – truchlit...*“

Práce však pokračovala ještě řadu měsíců, než byl Janáček spokojen a díla se mohl ujmout Janáčkův žák Ludvík Kundera a vyhotovit klavírní výtah.

„*S Věcí Makropulos jsem hotov. Ubohá třístaletá krasavice! Lidé ji měli za zlodějku, lhářku, za necitné zvíře. Bestii, kanálii jí nadávali, škrtit ji chtěli – a její vina? Že dlouho musela žít. Lítost s ní jsem měl.*“

Na konci dubna 1926 dostalo brněnské divadlo partituru a premiéra byla určena na předvánoční čas – 18. prosince. Začalo nelehké období příprav, opera byla interpretačně velmi náročná, a i když se hudebního nastudování ujal vynikající dirigent a Janáčkův velký propagátor František Neumann, čekal všechny velký kus práce.

Zpočátku Janáček nebyl spokojený a stěžoval si, že musí v divadle poslouchat „*ty skřípanice*“. Nakonec vše probíhalo ke skladatelově spokojenosti. Režisér Ota Zitek se maximálně snažil vyjít vstříc skladatelovým požadavkům, neboť jako i u jiných operních děl měl Janáček jasnou scénickou představu. „*Nešlo by nakonec z ní udělat plačící kámen, nehybnou sochu, z jejichž očí kanou slzy?*!“

I divácký zájem byl nebývalý, divadlo bylo zcela vyprodané! Úspěch byl obrovský. „*Ta vychládla měla úspěch netušený! Až mráz šel každému po těle. Je prý to moje největší dílo!*“ Důvodem bylo jistě i skvělé nastudování dirigenta Františka Neumanna, režiséra Oty Zítka a hlavní představitelky Alexandry Čvanové, která roli ztvárnila v pouhých 29 letech. Následovala stejně úspěšná premiéra v pražském Národním divadle v březnu 1928 řízená Otakarem Ostrčillem. To už však skladateli zbývalo necelých sedm měsíců života.

Patricie Částková

"Inside me life had stopped, for Christ's sake, and could not go on! It is Kristinka – in vain, all the same – to sing or to be silent. Tired of being good, tired of being bad. Tired of Heaven and of Earth. And one could tell that her soul had died inside!"

During the summer of 1923 Leoš Janáček went on holiday to Štrbské pleso in the High Tatras. At the time he had just completed the opera on the artful vixen Bystrouška, and because he had never been for a long period without work he took with him some ideas for another opera. He therefore took to the mountains *Dítě (Child)* a play by F. X. Šalda, which had been recommended to him by many people, and which he had seriously considered putting to music, but in the end he felt it to be too contrived. As well as Šalda's work he also took *Věc Makropulos (The Makropulos Affair)* by Karel Čapek, which he had seen the previous December at the National Theatre in Prague.

After his return from his holidays Janáček decided that the theme for his next opera would be *The Makropulos Affair*, and it was therefore necessary for him to seek the permission of Karel Čapek. At first he was quite sceptical, writing in a letter to Janáček: *"As I have already told you, I think so highly of music – and especially yours – that I cannot bring myself to imagine it conjoined with such a conversational, very unpoetical, and highly loquacious play such as my Makropulos Affair. I fear that you will turn it into something different and better than my work – except for the 300 year old character"* At first sight it may appear that Čapek was correct – an opera that is played out in an unattractive legal environment, full of dialogue and a very complicated plot, where following the family ties is almost a task for an expert on genealogy, is not a typical theme for an operatic work, especially at the beginning of the 20th century. However Janáček, who in *The Cunning Little Vixen* had already written an opera on the never-ending cycle of life, was very interested in the work and asked himself the question as to whether

immortality would bring happiness or whether human life is fulfilled by the inevitability of the end. He later reminisced: *"It affected me. You know, that terrible, that sensitive man, who will never come to an end. Pure unhappiness. He wants nothing, nor does he expect anything. There must be something from it. The third act is what I based myself on: the fall, the crash! I felt it, and I wanted it. I did it for about a year. I walked around with it, thought about it, and then it was written! Like a machine!"*

In the end Čapek agreed for it to be put to music: *"...It is now free for you to use my work to put to music; and because I would not be able to bring myself to rework or amend it, I hereby give you permission to amend the text as you may require. I would like to offer you something better than this piece, but as you are drawn to it, I am sure that you will do something great, and with you the best of luck with all my heart."*

With Čapek's permission Janáček started on the amendments to the text. Some passages had to be shortened, but the largest change was to the third act, where Janáček completely omitted the debate from the end between Prus, Gregor, Kolenatý, Vitek and Hauk on the possibilities of using an elixir of youth, the recipe for which had been given to them by Elina. This scene somewhat lightened Čapek's play – after all, the author himself had stated that it was a comedy. In Čapek's close, where Krista destroys the recipe over a burning flame, Elina does not die, instead closing the play with a cynical laugh and the cry: *"Ha ha ha, immortality at last!"* Janáček, who during his composition had never hidden his feelings for the main heroine, decided upon a different version of the end. Life became unbearable for Elina, who fears death, but is tired by her long life and, not wishing to live any longer, looks around herself and witnesses the death of all those who have ever loved her. She decides not to drink any more of the elixir. As in Čapek's play she gives the recipe to Krista, in an attempt to get her own back on Janko's death, but she burns it. In the end Elina dies reconciled both with herself and with God.

The actual composition took Janáček almost exactly two years to the day, from 11 November 1923 until 12 November 1925. He would often inform his friend Kamila Stösslová by letter of the course of his work... *"The 300 year old beauty – and eternally young – but with a burned-out emotion! Brr! As cold as ice! I am writing an opera about such a woman!"*... *"I am already saying that Brr. But I shall make her warmer so that people feel sympathetic towards her. I shall fall in love with her yet."* He composed with such intensity that at the end of 1923 two hundred pages of the score were complete. In the middle of February he wrote to Kamila... *"One day soon I shall finish my 300 year-old beauty, I am afraid that I may – mourn her"...*

Work continued for a few more months, though, before Janáček was content, and the piano extract could be taken over by his pupil Ludvík Kundera for completion.

"I have finished The Makropulos Affair. That wretched three hundred year-old beauty! People took her to be a thief, a liar, and an insensitive animal. The beasts, the rabble swore at her, they wanted to strangle her – and her crime? That she had to live for a long time. I felt sorry for her."...

At the end of April 1926 the Brno theatre received the score and the premiere was pencilled in for the 18 December. A difficult period of preparation began; the opera was very complicated to perform and once the study of the music score was taken over by the excellent conductor and great advocate of Janáček's work, František Neumann, a huge amount of work lay ahead.

At first Janáček was not satisfied and he complained that the *"Grittiness"* should be heard in the theatre. In the end everything went to the satisfaction of the composer. The director Ota Zitek tried his very hardest to accommodate the composer's requirement, because in other operatic works Janáček had had a clear idea of how it should be. *"Could we not make a weeping statue from her, a static statue, from which tears flow?!"*

The interest from the public was unprecedented, and the theatre was completely sold out. The success was huge. *"That*

cold woman had such unexpected success! Until frost crept upon everyone's bodies. Apparently it is my greatest work!"

This was undoubtedly due in part to the excellent production by the conductor František Neumann, the director Ota Zitek and Alexandra Čvanová in the lead role, which she took on at only 29 years of age. This was followed by a similarly successful premiere in the Prague National Theatre in March 1928, directed by Otakar Ostrčil. Only seven months of the composer's life remained.

Patricie Částková

Robert Jindra

Dirigent

Robert Jindra dlouhá léta spolupracuje s Národním divadlem v Praze. Další angažmá jej zavedlo do Bavorské státní opery v Mnichově (*Rusalka, Příhody lišky Bystroušky, Il trittico*), do opery ve Štýrském Hradci, do düsseldorfské Deutsche Oper am Rhein, do Norske Opera v Oslu (*Ariadna na Naxu, Její pastorkyňa*) a do Slovenského národního divadla v Bratislavě (*Halévyho Židovka, Prodaná nevěsta, La traviata*). Spolupracuje s řadou orchestrů, mimo jiné s Českým národním symfonickým orchestrem, Pražskými filharmoniky a Symfonickým orchestrem a slovenskou Státní filharmonií Košice. Od roku 2018 do roku 2021 byl prvním kapelníkem v Hudebním divadle Aalto a Filharmonii Essen. Od září 2021 byl Robert Jindra šéfdirigentem slovenské Státní filharmonie Košice a v září 2022 se ujal funkce hudebního ředitele Národního divadla v Praze.

Conductor

Robert Jindra has worked for many years with the National Theatre in Prague. Other engagements have taken him to the Bayerische Staatsoper in Munich (*Rusalka, The Cunning Little Vixen, Il trittico*), Oper Graz, the Deutsche Oper am Rhein, the Oslo Opera House in Norway (*Ariadne auf Naxos, Jenůfa*) and the Slovak National Theatre in Bratislava (*La Juive, The Bartered Bride, La traviata*). He works with a number of orchestras, including the Czech National Symphony Orchestra, the Prague Philharmonic, the Prague Symphony Orchestra, and the Slovak State Philharmonic in Košice. He was first kapellmeister at the Aalto-Musiktheater and Philharmonie Essen from 2018 to 2021. Robert Jindra was chief conductor of the Slovak State Philharmonic in Košice since September 2021 and took up the post of music director at the National Theatre in Prague in September 2022.

Claus Guth

Režie

Claus Guth prorazil na mezinárodní scéně v roce 1999, když na Salcburském festivalu inscenoval premiéru Beriova díla *Cronaca del luogo*. Režisér narozený ve Frankfurtu nad Mohanem je dvojnásobným laureátem prestižního německého divadelního ocenění Faust a pravidelně hostuje mj. na Bayreuthských hudebních slavnostech, v Curyšské opeře, v Hamburské státní opeře, na Salcburském festivalu a ve Vídeňské státní opeře. Pravidelně působí ve Frankfurtské opeře, kde mj. inscenoval díla *Pelléas a Mélisanda*, *Daphne*, *Veselá vdova* a *Růžový kavalír*. Vedle produkcí Wagnerových a Straussových děl je známý jako odborník na současné hudební divadlo (mj. Chaya Czernowin, Helmut Oehring, Johannes Maria Staud, Peter Ruzicka) a realizoval řadu premiér. Jeho další tvorba zahrnuje inscenace *Lohengrin* (milánská La Scala), *Žena beze stínu* (La Scala, Královská opera v Londýně, Státní opera Unter den Linden), *Bohéma* (Národní opera v Paříži), *Jephtha* (nizozemská Národní opera) a *Saul* (Divadlo na Vídeňce). V roce 2022 inscenoval světovou premiéru díla *Il Viaggio*, představení *Dante* od Pascala Dusapina na festivalu v Aix-en-Provence a v roce 2023 připravil v Park Avenue Armory představení *Dvojník*, scénickou interpretaci Schubertova díla *Labutí píseň* s Jonasem Kaufmannem. V prosinci 2023 inscenoval ve Vídeňské státní opeře operu *Turandot* s Asmik Grigorian v hlavní roli.

Director

Claus Guth broke onto the international scene in 1999 when he staged the premiere of Berio's *Cronaca del luogo* at the Salzburger Festspiele. The director, born in Frankfurt am Main, has twice won the prestigious German DER FAUST award and is a regular guest at the Bayreuth Festival, the Opernhaus Zürich, the Hamburgische Staatsoper, the Salzburger Festspiele and the Wiener Staatsoper. He works regularly at Oper Frankfurt, where he has staged a number of works including *Pelléas et Mélisande*, *Daphne*, *Die lustige Witwe* and *Der Rosenkavalier*. In addition to productions of works by Wagner and Strauss, he is also known as an expert in modern musical theatre (including Chaya Czernowin, Helmut Oehring, Johannes Maria Staud and Peter Ruzicka) and has staged a number of premieres. His other work includes productions of *Lohengrin* (Teatro alla Scala di Milano), *Die Frau ohne Schatten* (Teatro alla Scala, Royal Opera House, Staatsoper Unter den Linden), *La bohème* (Opéra national de Paris), *Jephtha* (The Dutch National Opera) and *Saul* (Theater an der Wien). He staged the world premiere of *Il Viaggio*, *Dante* by Pascal Dusapin at the Festival d'Aix-en-Provence in 2022 and staged *Der Doppelgänger*, a stage interpretation of Schubert's *Schwanengesang*, with Jonas Kaufmann at the Park Avenue Armory in 2023. He also staged *Turandot* at the Wiener Staatsoper with Asmik Grigorian in the leading role in December 2023.

Étienne Pluss

Scéna

Scénický a kostýmní výtvarník Étienne Pluss zahájil kariéru jako asistent výpravy u Achima Freyera a Karl-Ernsta Herrmanna. Od roku 2000 vznikají jeho vlastní návrhy scény, mj. ve Vídni (Burgtheater, Akademietheater, Theater in der Josefstadt), ve Státní opeře Unter den Linden, Frankfurtské opeře, Lipské opeře a Hannoverské státní opeře, v Národní opeře v Paříži, opeře v Göteborgu, ve Státní opeře Praha, v Divadle města Basilej, Dijonské opeře a v divadlech v Lipsku, Stuttgartu, Hamburku, Düsseldorfu, Oslu a v Berliner Ensemble. Pracoval s režiséry a režisérkami, jako jsou George Tabori, Katharina Thoma, Claus Guth, Philipp Himmelmann, Enrico Lübke, Adriana Altaras, Sabrina Hölzer, Patrick Schlösser, Andrea Schwalbach, Philip Tiedemann a Joël Lauwers. K jeho nejnovějším realizacím patří návrh scény *Violetter Schnee* ve Státní opeře Unter den Linden, za kterou získal v roce 2019 Německou divadelní cenu FAUST, *Bohéma* v Opéra Bastille, *Tristan a Isolda* v Lipské opeře, dále *Simon Boccanegra* v Dijonské opeře a *Martha* ve Frankfurtské opeře. Na jaře 2020 vytvořil návrh scény pro inscenaci *Pasažérka* od Mieczysława Weinberga v opeře ve Štýrském Hradci. Kromě toho Étienne Pluss navrhuje scénické úpravy pro módní přehlídky Fashion Week v Miláně a Berlíně. Než zahájil studium scénografie na Vysoké umělecké škole v Berlíně, vedl Étienne Pluss Galerii umění v Ženevě.

Set design

Set and costume designer Étienne Pluss began his career as an assistant set designer for Achim Freyer and Karl-Ernst Herrmann. He has been creating his own set designs since 2000 in Vienna (Burgtheater, Akademietheater, Theater in der Josefstadt), at the Staatsoper Unter den Linden, Oper Frankfurt, Oper Leipzig and Staatsoper Hannover, at the Opéra national de Paris, the GöteborgsOperan, the State Opera Prague, Theater Basel and Opéra de Dijon, at the Schauspielhäuser in Leipzig, Stuttgart, Hamburg, Düsseldorf and Oslo, and at the Berliner Ensemble. He has worked with directors such as George Tabori, Katharina Thoma, Claus Guth, Philipp Himmelmann, Enrico Lübke, Adriana Altaras, Sabrina Hölzer, Patrick Schlösser, Andrea Schwalbach, Philip Tiedemann and Joël Lauwers. His most recent projects have included the stage design for *Violetter Schnee* at Staatsoper Unter den Linden, for which he won the German theatre award DER FAUST in 2019, *La bohème* at the Opéra Bastille, *Tristan und Isolde* at Oper Leipzig, *Simon Boccanegra* at the Opéra de Dijon, and *Martha* at Oper Frankfurt. He created the set designs for the performance of Mieczysław Weinberg's *Die Passagierin* at Oper Graz in the spring of 2020. Étienne Pluss has also designed sets for the Fashion Weeks in Milan and Berlin. Before beginning his studies of set design at the Hochschule der Künste in Berlin, he was director of the Étienne Pluss Kunstgalerie in Geneva.

Ursula Kudrna

Kostýmy

Ursula Kudrna se narodila ve Vídni a studovala na tamější Akademii výtvarného umění. V režii Philippa Stölzla navrhla kostýmy k operám *Bludný Holanďan*, *Trubadúr* a *Orfeus v podsvětí* ve Státní opeře v Schillerově divadle v Berlíně, *Faust* v berlínské Německé opeře, *Rienzi*, *poslední tribun* v berlínské Německé opeře, *Netopýr* ve Státní opeře ve Stuttgartu, *Sedlák kavalír* a *Komedianti* na salcburském Velikonočním festivalu a v drážďanské Semperově opeře. Pro režiséru Lydii Steier navrhla kostýmy k operám *Julius Caesar* v berlínské Komické opeře, *Jephtha* v kostele Friedenskirche v Postupimi, *Káťa Kabanová* ve Státním divadle Oldenburg, *Donnerstag aus Licht* v Divadle města Basilej a *Turandot* v Kolínské opeře. Opera *Donnerstag aus Licht* v režii Lydie Steier získala v roce 2016 ocenění Insce-nace roku. Další návrhy kostýmů realizovala mj. pro Berliner Ensemble, Městské divadlo v Brémách, Státní divadlo Darmstadt, společnost Bühnen Bern, festival Wiener Festwochen, Státní divadlo Mainz, Německé národní divadlo Výmar, berlínské divadlo Volksbühne a Divadlo Maxima Gorkého. Mimoto navrhla kostýmy pro *Kouzelnou flétnu* na Salcburském hudebním festivalu. Pro režiséra Jürgena Flimma vznikly kostýmy k opeře *Manon Lescaut* v Michajlovském divadle v Petrohradu, k opeře *Figarova svatba* a k inscenaci *Zum Augenblicke sagen: Verweile doch!* podle Schumannova díla *Scény z Goethova Fausta* v berlínské Státní opeře Unter den Linden a k opeře *Otello* v milánské La Scale.

Costume design

Ursula Kudrna was born in Vienna where she studied at the Akademie der bildenden Künste. She designed the costumes for director Philipp Stölzl for the operas *Der fliegende Holländer*, *Il trovatore* and *Orpheus in der Unterwelt* at the Staatsoper im Schiller Theatre in Berlin, *Faust* at the Deutsche Oper Berlin, *Rienzi*, *der letzte der Tribunen* at the Deutsche Oper Berlin, *Die Fledermaus* at Staatsoper Stuttgart, and *Cavalleria rusticana* and *Pagliacci* at the Osterfestspiele Salzburg and Semperoper Dresden. She also designed the costumes for director Lydia Steier for *Giulio Cesare* at the Komische Oper Berlin, *Jephtha* at the Friedenskirche Potsdam, *Káťa Kabanová* at the Oldenburgisches Staatstheater, the opera *Donnerstag aus Licht* at Theater Basel and *Turandot* at Oper Köln. *Donnerstag aus Licht*, directed by Lydia Steier, won the 2016 Production of the Year award. She has also produced other costume designs for the Berliner Ensemble, Theater Bremen, Staatstheater Darmstadt, Bühnen Bern, Wiener Festwochen, Staatstheater Mainz, Nationaltheater Weimar, Volksbühne Berlin and the Maxim Gorki Theatre. She designed the costumes for *Die Zauberflöte* at the Salzburger Festspiele, and also designed the costumes for director Jürgen Flimm for *Manon Lescaut* at the Mikhailovsky Theatre in St. Petersburg, *Le nozze di Figaro* and *Zum Augenblicke sagen: Verweile doch!* based on Schumann's *Szenen aus Goethes Faust* at the Staatsoper Unter den Linden Berlin, and the opera *Otello* at the Teatro alla Scala di Milano.

Sommer Ulrickson

Choreografie

Sommer Ulrickson se narodila v Kalifornii, kde vystudovala divadlo, režii a choreografii. Poté obdržela stipendium spolkového kancléře, které ji přivedlo do Německa. K jejím nejnovějším projektům patří režie opery *Maria de Buenos Aires* v divadle Regensburg, koncepce a režie hudebního divadla *Wüstinnen* v opeře v Neuköllnu a ztvárnění díla *The Art of Being Human* se souborem Viola da Gamba Ensemble Phantasm pro Pierre Boulez Saal v Berlíně a Aldeburgh Festival ve Velké Británii. Těžiště její tvorby spočívá ve zpracování originálních interdisciplinárních projektů s hudebníky a performery – mimo jiné představení, jako jsou *Love in Fragments* s violoncellistou Albanem Gerhardtem v 92nd Street Y v New Yorku. Práce ji mimo jiné zavedla do Národní opery v Paříži, Národní opery v Amsterdamu, moskevského Velkého divadla a Německé opery v Berlíně. V poslední době spolupracovala s režisérem Wolfgangem Nägelem v Korejské národní opeře. Intenzivní spolupráce ji pojí s režisérem Clausem Guthem – mimo jiné při práci na představeních *Dvojník* v The Armory New York, *Věc Makropulos* ve Státní opeře Unter den Linden a *Turandot* ve Videňské státní opeře.

Choreography

Sommer Ulrickson was born in California where she studied theatre, directing and choreography. She then received a German Chancellor Fellowship which took her to Germany. Her most recent projects include directing the opera *Maria de Buenos Aires* at Theater Regensburg, conceiving and directing the musical theatre production *Wüstinnen* at the Neuköllner Oper, and an interpretation of *The Art of Being Human* with the viola da gamba ensemble Phantasm for the Pierre Boulez Saal in Berlin and the Aldeburgh Festival in Great Britain. The focus of her work lies in the elaboration of original interdisciplinary projects with musicians and performers, taking in such performances as *Love in Fragments* with cellist Alban Gerhardt at the 92nd Street Y in New York. Her work has taken her to such places as Opéra national de Paris, the Dutch National Opera in Amsterdam, the Bolshoi Theatre and Deutsche Oper Berlin. She has recently worked with director Wolfgang Nägele at the Korean National Opera. She is engaged in intensive collaboration with the director Claus Guth that has included working on performances of *Doppelgänger* at The Armory in New York, *The Makropulos Affair* at the Staatsoper Unter den Linden and *Turandot* at the Wiener Staatsoper.

Dorothea Röschmann

Emilia Marty

Dorothea Röschmann se narodila ve Flensburgu a v roce 2017 získala titul komorní pěvkyně ve Státní opeře Unter der Linden v Berlíně. Jako někdejší členka souboru pravidelně hostuje mj. na salcburském Velikonočním festivalu (Desdemona v opeře *Otello*), ve Vídeňské státní opeře (titulní part v *Její pastorkyni*), v Bavorské státní opeře a londýnské Královské opeře (rovněž jako Desdemona). Kromě toho ztvárnila role Elisabeth (*Tannhäuser*) v drážďanské Semperově opeře a v Hamburské státní opeře a Isoldy (*Tristan a Isolda*) v Opéra national de Lorraine v Nancy a vystupovala na koncertech v Berlíně. Z jejího debutu v hlavní roli v opeře *Ariadna na Naxu* na Edinburském mezinárodním festivalu 2021 vznikla nahrávka pro Linn Records a v roce 2022 bylo představení znovu provedeno v Teatro Comunale di Bologna. K nejnovějším koncertním vystoupením patří Mahlerova *Symfonie* č. 2 s Montrealským symfonickým orchestrem a Losangeleskou filharmonií pod taktovkou Rafaela Payare, *Tristan a Isolda* s Německým symfonickým orchestrem v Berlíně a Robinem Ticciatim a Wagnerových *Pět písní na slova Mathildy Wesendonckové* s Královskou filharmonií Stockholm, kterou dirigovala Kristiina Poska. V sezoně 2023/2024 zazpívala v Schönbergových *Písních z Gurre* se Simonem Rattlem a Symfonickým orchestrem Bavorského rozhlasu a v Schönbergově díle *Očekávání* s Patrickem Hahnem a Vídeňskými symfoniky. Jako interpretku písní obdržela Dorothea Röschmann v roce 2017 cenu Grammy za svůj sólový recitál ze Schumannových a Bergových děl s klavíristkou Mitsuko Uchidou.

Dorothea Röschmann was born in Flensburg and was awarded the title chamber singer (Kammersängerin) at the Staatsoper Unter der Linden in Berlin in 2017. As a former member of the company, she is a regular guest at the Osterfestspiele Salzburg (Desdemona in *Otello*), the Wiener Staatsoper (the title role in *Její tucha*), the Bayerische Staatsoper, and the Royal Opera House in London (also as Desdemona). She has also portrayed Elisabeth (*Tannhäuser*) at the Semperoper Dresden and the Hamburgische Staatsoper and Isolda (*Tristan und Isolda*) at the Opéra national de Lorraine in Nancy and in concerts in Berlin. Her debut in the title role in the opera *Ariadne auf Naxos* at the 2021 Edinburgh International Festival was recorded for Linn Records, and the performance was then repeated at the Teatro Comunale di Bologna in 2022. Her most recent concert performances have included Gustav Mahler's Symphony No. 2 with the Montreal Symphony Orchestra and the LA Philharmonic under the baton of Rafael Payare, *Tristan und Isolda* with the Deutsche Symphonie-Orchester Berlin and Robin Ticciati, and Wagner's *Wesendonck Lieder* with the Kungliga Filharmonikerna under the baton of Kristiina Poska. In the 2023/2024 season she sang Schoenberg's *Gurre-Lieder* with Simon Rattle and the Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks and Schoenberg's *Erwartung* with Patrick Hahn and the Wiener Symphoniker. As an interpreter of songs, Dorothea Röschmann received the 2017 Grammy Award for her solo recital of works by Schumann and Berg with Mitsuko Uchida.

Aleš Briscein

Albert Gregor

Tenorista Aleš Briscein se naposledy objevil na scéně v Aucklandu v roli Paula v Korngoldově opeře *Mrtvé město*, v Praze pak jako Erik (*Bludný Holanďan*) a Fritz (*Vzdálený zvuk* od F. Schreke-
ra). Mezi významné milníky jeho dosavadní kariéry se řadí Boris (*Káťa Kabanová*) a Anatol Kuragin (*Vojna a mír*, režie Calixto Bieito) v Ženevě, Albert Gregor (*Věc Makropulos*) v berlínské Deutsche Oper a v Grand Théâtre de Genève, Clair Quilty (*Ščedrinova Lolita*) v Praze a v Petrohradu, Smetanův *Dalibor* pod hudebním vedením Stefana Soltesze ve Frankfurtské opeře, Filka Morozov (*Z mrtvého domu*) v Bavorské státní opeře v hudebním nastudování Simone Youngové, postava Tambourmajora (*Wozzeck*, režie Robert Carsen) v Divadle na Vídeňce pod vedením Leo Hussaina, titulní role v Zemlinského opeře *Trpaslík* ve Štýrském Hradci a role Lenského (*Evžen Oněgin*) v berlínské Komické opeře. Kromě toho jsme ho také mohli spatřit jako Královského syna (*Královské děti*), Ferranda (*Così fan tutte*), Laca Klemeně a Števu Buryju (*Její pastorkyňa*), Jiřího (*Dvořákův Jakobín*), Ladislava (Smetanovy *Dvě vdovy*), Prince (*Rusalka*), hraběte d'Albafloriu (*Mirandolina* od Bohuslava Martinů), Jaroměra (Fibichova opera *Pád Arkuna*), Lukáše (Smetanova *Hubička*), Alfréda (*La traviata*), Polliona (*Norma*) a v titulní roli v *Lohengrinovi*. K jeho koncertnímu repertoáru se řadí mimo jiné Beethovenova 9. symfonie a *Missa solemnis* a Mahlerova 8. symfonie. Hostování ho zavedlo na Tyrolský festival Erl, Salcburský festival, na operní festival Savonlinna, na hudební festival BBC Proms a do Semperovy opery v Drážďanech.

Tenor Aleš Briscein last appeared on stage in Auckland as Paul (*Die tote Stadt*) and then in Prague as Erik (*Der fliegende Holländer*) and Fritz (*Der ferne Klang* by Schreker). Important milestones in his career to date have been Boris (*Káťa Kabanová*) and Anatole Kuragin (*War and Peace* directed by Calixto Bieito) in Geneva, Albert Gregor (*The Makropulos Affair*) at Deutsche Oper Berlin and Grand Théâtre de Genève, Clare Quilty (Shchedrin's *Lolita*) in Prague and St. Petersburg, Smetana's *Dalibor* conducted by Stefan Soltesz at Oper Frankfurt, Filka Morozov (*From the House of the Dead*) at the Bayerische Staatsoper as staged by Simone Young, the role of the Drum Major (*Wozzeck*, directed by Robert Carsen) at the Theater an der Wien conducted by Leo Hussain, the title role in the opera *Der Zwerg* by Alexander von Zemlinsky in Graz, and the role of Lensky (*Eugene Onegin*) at the Komische Oper Berlin. We have also had the chance of seeing him as the King's Son (*Königskinder*), Ferrando (*Così fan tutte*), Laca Klemeně and Števa Buryja (*Jenůfa*), Jiří (Dvořák's *The Jacobin*), Ladislav (Smetana's *The Two Widows*), The Prince (*Rusalka*), Conte d'Albafiorita (*Mirandolina* by Bohuslav Martinů), Jaroměr (Fibich's opera *The Fall of Arkun*), Lukáš (Smetana's *The Kiss*), Alfredo (*La traviata*), Pollione (*Norma*) and in the lead role in *Lohengrin*. His concert repertoire includes such pieces as Beethoven's Ninth Symphony and *Missa solemnis* and Mahler's Eighth Symphony. Guest appearances have taken him to the Tiroler Festspiele Erl, Salzburger Festspiele, the Savonlinna Opera Festival, the BBC Proms and the Semperoper Dresden.

Stephan Rügamer

Vítek

Stephan Rügamer studoval hudební výchovu a zpěv na Hudební vysoké škole v Lübecku. V letech 1996 až 1998 působil v divadle v Lübecku jako lyrický tenor. Poté ho v roce 1999 angažoval Daniel Barenboim do Státní opery Unter den Linden, k jejímuž souboru patří dodnes. Zde interpretoval party, jako jsou David (*Mistři pěvci norimberští*), Andres (*Wozzeck*) a Loge (*Zlato Rýna*) pod vedením Daniela Barenboima, Tamino (*Kouzelná flétna*), Rytíř (*Vzdálený zvuk*), Narraboth (*Salome*), Erik (*Bludný Holanďan*) a Boris (*Káťa Kabanová*). Hostování ho zavedla mj. do Bavorské státní opery, Semperovy opery v Drážďanech, Frankfurtské opery, milánské La Scaly a do Národní opery v Paříži. Zde v roce 2017 ztvárnil roli Kapitána v opeře *Wozzeck*. V roce 2018 hostoval v lyonské Národní opeře jako princ Pao v Zemlinského opeře *Křídový kruh* a v drážďanské Semperově opeře jako král Oidipus (Stravinskij). Hostoval rovněž na řadě mezinárodních festivalů, mj. například v Salcburku a na Festivalu bílých nocí v Petrohradě. Vedle písňových večerů si Stephan Rügamer vytvořil široký koncertní repertoár během spolupráce se soubory, jako jsou Japonský filharmonický orchestr (Tokio), Německý symfonický orchestr (Berlín) nebo Izraelský filharmonický orchestr. Nedílnou součástí jeho profilu jsou četné nahrávky, například písňový cyklus Gustava Mahlera *Píseň o zemi* v Schönbergově úpravě, za nějž mu byla v roce 2015 propůjčena cena Echo Klassik.

Stephan Rügamer studied music education and singing at the Musikhochschule Lübeck. He worked as a lyric tenor at Theater Lübeck from 1996 to 1998. He was then engaged by Daniel Barenboim at the Staatsoper Unter den Linden in 1999 (and is still part of its company today), where he has interpreted such roles as David (*Die Meistersinger von Nürnberg*), Andres (*Wozzeck*) and Loge (*Das Rheingold*) under Daniel Barenboim, Tamino (*Die Zauberflöte*), The Chevalier (*Der ferne Klang*), Narraboth (*Salome*), Erik (*Der fliegende Holländer*) and Boris (*Káťa Kabanová*). Engagements as a guest performer have taken him to, for example, the Bayerische Staatsoper, Semperoper Dresden, Oper Frankfurt, Teatro alla Scala di Milano and the Opéra national de Paris, where he sang the role of Hauptmann in the opera *Wozzeck* in 2017. He was a guest at the Opéra national de Lyon as Prinz Pao in Zemlinsky's opera *Der Kreidekreis* and at the Semperoper Dresden as Stravinsky's *Oedipus rex* in 2018. He has also been a guest performer at many international festivals, such as the Salzburg Festival and the White Nights Festival in Saint Petersburg. In addition to song evenings, Stephan Rügamer has also developed a wide-ranging concert repertoire in collaboration with such ensembles as the Japan Philharmonic Orchestra Tokyo, the Deutsches Symphonie-Orchester Berlin and the Israel Philharmonic Orchestra. An integral part of his profile is also comprised of numerous recordings, such as Gustav Mahler's song cycle *Das Lied von der Erde* in Schoenberg's arrangement, for which he won the Echo Klassik award in 2015.

Natalia Skrycka

Krista

Natalia Skrycka v lednu 2011 oslavila v Pucciniho opeře *Ses-tra Angelica* svůj operní debut ve Slezské opeře. Po sezoně 2015/2016, během níž byla členkou Mezinárodního operního studia Státní opery Unter den Linden a stipendistkou Nadace Liz Mohnové na podporu kultury a hudby, se v roce 2017 stala kmenovou členkou souboru a od té doby ztvárnila party, jako je například Druhá dáma (*Kouzelná flétna*), Panoš/Květinová dívka (*Parsifal*), Dryáda (*Ariadna na Naxu*), titulní part v *Kocou-roví v botách*, Tmavá dáma / Kuchařka v díle Ariberta Reiman-na *Strašidelná sonáta* a Jeníček v opeře *Jeníček a Mařenka*, Hlas shůry (*Žena bez stínu*), Rychtářova žena (*Její pastorkyňa*), Wowkle (*Děvče ze Západu*), Suzuki (*Madame Butterfly*) a Otta-via (*Korunovace Poppey*). Hostování ji už zavedla do Bavorské státní opery a Hamburské státní opery a rovněž do Národní opery v Paříži. Nedílnou součástí uměleckého profilu Natalie Skrycké jsou četná koncertní vystoupení a nahrávky *Rekvi-em* W. A. Mozarta a Michaela Haydna a také písní Stanislava Moniuszka.

Natalia Skrycka celebrated her opera debut in Puccini's *Suor Angelica* at Opera Śląska (Poland) in January 2011. After the 2015/2016 season, during which she was a member of the In-ternationales Opernstudio der Staatsoper Unter den Linden and a scholarship holder at Liz Mohn Kultur- und Musikstiftung, she became a regular member of the company in 2017 and has since played such parts as The Second Lady (*Die Zauberflöte*), Knappe/Blumenmädchen (*Parsifal*), Dryade (*Ariadne auf Naxos*), the title role in *Der gestiefelte Kater*, The Lady in Black/Cook in Aribert Reimann's *Die Gespenstersonate*, Hansel in *Hansel and Gretel*, A Voice from Above in *Die Frau ohne Schatten*, The Mayor's Wife (*Jenůfa*), Wowkle (*La fanciulla del West*), Suzuki in *Madame Butterfly* and Ottavia (*L'incoronazione di Poppea*). Guest appearances have already taken her to the Bayerische Staatsoper and the Hamburgische Staatsoper, as well as to the Opéra national de Paris. An integral part of Natalia Skrycka's artistic profile are numerous concert performances and recordings of the *Requiems* by Mozart and Michael Haydn, as well as songs by Stanisław Moniuszko.

Adam Plachetka

Jaroslav Prus

Český basbarytonista Adam Plachetka je absolventem Pražské konzervatoře a byl členem souboru Vídeňské státní opery. V sezoně 2023/2024 debutoval v Metropolitní opeře jako Marcello (*Bohéma*), vrátil se do Vídeňské státní opery jako Figaro (*Figarova svatba*) a vystupoval na koncertech s orchestrem NDR Elbphilharmonie, v milánské La Scale a na Edinburském mezinárodním festivalu. K vrcholům sezony 2022/2023 patřila vystoupení v roli hraběte Almavivy (*Figarova svatba*) v houstonské opeře, kapitána Balstroda (*Peter Grimes*) a Leporella (*Don Giovanni*) v Metropolitní opeře a písňový večer ve Wigmore Hall. Hostování jej kromě toho zavedla do Národní opery v Paříži (*L'Alidoro*), Chicagské opery (Figaro v *Lazebníkovi sevillském*, Papageno v *Kouzelné flétně*) a na Salcburský hudební festival (Papageno). Do jeho repertoáru dále patří např. party Dulcamara (*Nápoj lásky*), titulní role v opeře *Don Giovanni*, Sir Riccardo Forth (*Puritáni*), Dr. Malatesta (*Don Pasquale*), Mustafà (*Italka v Alžiru*). Na koncertech již účinkoval pod hudebním vedením Valerije Gergijeva, Daniela Hardinga, Jakuba Hrůši, Louise Langréa, Marca Minkowského, Johna Nelsona, Yannicka Nézet-Séguina, Robina Ticciatiho, Franze Welser-Mösta, Marisse Jansonse, Michaela Tilson Thomase a Riccarda Mutiho. K jeho rozsáhlé diskografii patří živé nahrávky oper *Titus* a *Così fan tutte*.

Czech bass-baritone Adam Plachetka is a graduate of Prague Conservatory and has been a member of the Wiener Staatsoper ensemble. He made his debut at the Metropolitan Opera as Marcello (*La bohème*) in the 2023/2024 season, returned to the Wiener Staatsoper as Figaro (*Le nozze di Figaro*) and performed in concerts with the NDR Elbphilharmonie Orchester and Teatro alla Scala di Milano and at the Edinburgh International Festival. The highlights of his 2022/2023 season included appearances as Count Almaviva (*Le nozze di Figaro*) at Houston Grand Opera and Captain Balstrode (*Peter Grimes*) and Leporello (*Don Giovanni*) at the Metropolitan Opera, as well as an evening of song at the Wigmore Hall. Guest appearances have also taken him to such places as the Opéra national de Paris (*L'Alidoro*), the Lyric Opera of Chicago (Figaro in *Il barbiere di Siviglia*, Papageno in *Die Zauberflöte*) and the Salzburger Festspiele (Papageno). His repertoire also includes, for example, the part of Dulcamara (*L'elisir d'amore*), the title role in *Don Giovanni*, Sir Riccardo Forth (*I puritani*), Dr Malatesta (*Don Pasquale*) and Mustafà (*L'italiana in Algeri*). He has given concert performances under the musical direction of Valery Gergiev, Daniel Harding, Jakub Hrůša, Louis Langrée, Marc Minkowski, John Nelson, Yannick Nézet-Séguin, Robin Ticciati, Franz Welser-Möst, Mariss Jansons, Michael Tilson Thomas and Riccardo Muti. His extensive discography includes live recordings of the operas *La clemenza di Tito* and *Così fan tutte*.

Jan Martiník

Dr. Kolenatý

Basista Jan Martiník absolvoval studium zpěvu u Elišky Pappové na Ostravské univerzitě. Je laureátem národních a mezinárodních soutěží, mimo jiné získal ocenění v pěvecké soutěži Singer of the World 2009 v Cardiffu. V letech 2008 až 2011 byl členem souboru berlínské Komické opery. V letech 2012 až 2023 měl pevné angažmá v souboru Státní opery Unter den Linden a interpretoval mj. role Sarastra (*Kouzelná flétna*), Collina (*Bohéma*), Komtura (*Don Giovanni*), Pistoly (*Falstaff*), Sparafucila (*Rigoletto*), Stárka (*Její pastorkyňa*) a Ashbyho (*Děvče ze Západu*). Hostování jej zavedla do vídeňské Volksoper a do divadel v Erfurtu, Praze, Košicích a Ostravě. Jan Martiník spolupracuje s předními dirigenty, jako jsou Daniel Barenboim, Fabio Luisi a Zubin Mehta. Na koncertech vystupoval jako sólista se Symfonickým orchestrem BBC, Skotským komorním orchestrem, Birminghamským symfonickým orchestrem a drážďanským orchestrem Sächsische Staatskapelle a zpíval na festivalu BBC Proms, v pražském Rudolfinu a na koncertech pořádaných agenturami Wiener Musikverein a Grazer Musikverein. Jeho koncertní repertoár zahrnuje mj. Bachovy *Pašije*, Mozartovo a Dvořákovu *Rekviem*, Dvořákovu *Te Deum* a *Stvoření* od Haydna. Jeho interpretaci basového partu ve Verdiho díle *Rekviem* pod taktovkou Fabia Luisiho se dostalo od kritiky velkého uznání. Mezinárodní úspěchy slavil také s Dvořákovými *Biblickými písněmi*, které nahrál v roce 2017 s Českou filharmonií pod taktovkou Jiřího Bělohlávka.

Bass Jan Martiník studied singing with Eliška Pappová at the University of Ostrava. He has won a number of national and international competitions including an award at the Cardiff Singer of the World 2009 competition. He was a member of the ensemble at the Komische Oper Berlin from 2008 to 2011. He had a permanent engagement with the ensemble of the Staatsoper Unter den Linden between 2012 and 2023 and interpreted such roles as Sarastro (*Die Zauberflöte*), Colline (*La bohème*), Il Commendatore (*Don Giovanni*), Pistola (*Falstaff*), Sparafucile (*Rigoletto*), Stárek (*Jenůfa*) and Ashby (*La fanciulla del West*). Guest appearances have taken him to the Volksoper Wien and theatres in Erfurt, Prague, Košice and Ostrava. Jan Martiník works with renowned conductors such as Daniel Barenboim, Fabio Luisi and Zubin Mehta. He has performed as a concert soloist with the BBC Symphony Orchestra, the Scottish Chamber Orchestra, the Birmingham Symphony Orchestra and the Sächsische Staatskapelle Dresden, and has sung at the BBC Proms, the Rudolfinum in Prague and concerts organised by Wiener Musikverein and Musikverein Graz. His concert repertoire takes in such works as Bach's *Passions*, Mozart's and Dvořák's *Requiems*, Dvořák's *Te Deum* and Haydn's *Die Schöpfung*. He won critical acclaim for his interpretation of the bass part in Verdi's *Messa da Requiem* under conductor Fabio Luisi. He also celebrated international success with Dvořák's *Biblical Songs* which he recorded in 2017 with the Czech Philharmonic under the baton of Jiří Bělohlávek.

Linard Vrielink

Janek Prus

Holandský tenorista Linard Vrielink studoval u Elisabeth Werresové na Univerzitě umění (UdK) v Berlíně a během svého studia debutoval ve Státní opeře Unter den Linden v roli Scaramuccia v *Ariadně na Naxu*. V letech 2017 až 2019 byl členem operního studia a stipendistou nadace Liz Mohnové na podporu kultury a hudby. Na jevišti vystupoval jako Hlas mladého námořníka, Pastýř (*Tristan a Isolda*), Junker Spärlich (*Veselé paničky windsorské*), v obou případech pod taktovkou Daniela Barenboima, Basilio (*Figarova svatba*) pod taktovkou Marka Minkowského, Fenton (*Veselé paničky windsorské*) a v roli Asleho (premiéra díla Pétera Eötvöse *Sleepless*). V roce 2021 se poprvé představil v Komické opeře v Paříži v roli Jaquina (*Fidelio*) pod vedením Raphaëla Pichona. Dalšími vrcholy jeho kariéry byl Arbace (*Idomeneo*) na festivalu v d'Aix-en-Provence, Tamino (*Kouzelná flétna*) v Bergen Nasjonale Opera, Basilio ve Státní opeře Hamburg, Federico v Mascagniho *L'amico Fritz* s Filharmonickým orchestrem nizozemského rozhlasu a hrabě Almaviva (*Lazebník sevillský*) na festivalu v Bregenzu. Linard Vrielink působí rovněž v koncertní oblasti. Jeho angažmá zahrnují mimo jiné vystoupení se souborem Balthasara Neumanna, s orchestry Nederlands Radio Filharmonisch Orkest, Het Residentie Orkest, Choeur Accentus a Ensemble Pygmalion, na jejichž CD nahrávce *Liberta!* ho slyšíme v dílech W. A. Mozarta.

Dutch tenor Linard Vrielink studied with Elisabeth Werres at the Universität der Künste in Berlin and made his debut during his studies at the Staatsoper Unter den Linden as Scaramucci in *Ariadne auf Naxos*. He was a member of the Opera Studio and held a scholarship from the Liz Mohn Kultur- und Musikstiftung foundation from 2017 to 2019, since which time he has appeared on stage as the Voice of a Young Sailor and a Shepherd (*Tristan und Isolde*) and Junker Spärlich (*Die lustigen Weiber von Windsor*), in both cases under the baton of Daniel Barenboim, Basilio (*Le nozze di Figaro*) under the baton of Marc Minkowski, Fenton (*Die lustigen Weiber von Windsor*) and Asle (the premiere of *Sleepless* by Peter Eötvös). He made his debut at the Opéra Comique in Paris in 2021 in the role of Jaquino (*Fidelio*) under Raphaël Pichon. Other highlights of his career have included the roles of Arbace (*Idomeneo*) at the Festival d'Aix-en-Provence, Tamino (*Die Zauberflöte*) at the Bergen Nasjonale Opera, Basilio at the Staatsoper Hamburg, Federico in Mascagni's *L'amico Fritz* with the Radio Filharmonisch Orkest in the Netherlands, and Count Almaviva (*Il barbiere di Siviglia*) at the Bregenzer Festspiele. Linard Vrielink is also active on the concert stage. His engagements include performances with the Balthasar Neumann Ensemble, the Radio Filharmonisch Orkest in the Netherlands, Het Residentie Orkest, Choeur accentus, and Ensemble Pygmalion, on whose CD recording *Libertà!* we can hear him in works by W. A. Mozart.

Hello 2024 /25

Staatsoper
Unter
den
Linden

staatsoper-berlin.de

